

Evanjeliem na nedelju 33. týždňa v Cezročnom období (cyklus B): uvidia Syna človeka

Komentár na nedelju 33. týždňa v Cezročnom období (cyklus B). „Nebo a zem pominú, ale moje slová nepominú.“ Pri súde sa ukáže, či sme vo svojom živote kráčali vo svetle Božieho slova, alebo sme ním pohrdali a dôverovali sami sebe.

Evanjeliem (Mk 13, 24-32)

Ježiš povedal svojim učeníkom:

„V tých dňoch, po onom súžení, slnko sa zatmie, mesiac nevydá svoj jas, hviezdy budú padať z neba a nebeské mocnosti sa budú chvieť. Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať na oblakoch s veľkou mocou a slávou. On pošle anjelov a zhromaždí svojich vyvolených zo štyroch strán sveta, od kraja zeme až po kraj neba.

Od figovníka sa naučte podobenstvo. Keď jeho ratolesť mladne a vyháňa lístie, viete, že je blízko leto. Tak aj vy, až uvidíte, že sa toto deje, vedzte, že je blízko, pred dvermi. Veru, hovorím vám: Nepominie sa toto pokolenie, kým sa to všetko nestane. Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú. Ale o tom dni a o tej hodine nevie nik, ani anjeli v nebi, ani Syn, iba Otec.“

Komentár

Ježiš hovorí k učeníkom, ktorí sedia na Olivovej hore oproti jeruzalemskému chrámu. Jeden z nich chváli pevnosť a veľkoleposť stavby a všetci sú ohromení, keď mu odpovedá: „Vidíš tieto veľké budovy? Nezostane tu kameň na kameni; všetko bude zborené“ (Mk 13, 2).

Jeho slová, prerušujúce komentáre plné obdivu, boli šokujúce: o akej katastrofe to hovoril? Podľa nich sa to mohlo stať len na konci sveta. Blížil sa koniec?

V Ježišovej odpovedi sa prelínajú slová zo Starého zákona, konkrétne z knihy Daniel, so slovami z Izaiáša a Ezechiela. Používa apokalyptické obrazy dobre známe v izraelskej tradícii: „Slnko sa zatmie, mesiac nevydá svoj jas, hviezdy budú padať z neba a nebeské mocnosti sa budú chvieť“ (Mk 13, 24-25).

Proroctvá starovekých prorokov však vrcholia v slávnom zjavení Ježiša

Krista, očakávaného Mesiáša, ktorý nad vesmírnymi kataklizmami a vzostupmi a pádmi ľudských dejín zostáva pevným a stabilným bodom: „Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať na oblakoch s veľkou mocou a slávou“ (Mk 13, 26).

Majster odvracia pozornosť od vedľajších detailov, ako sú tie, ktoré sa týkajú konkrétneho času a okamihu, keď príde koniec, aby sa sústredil na základné veci. „Kristus je Pán vesmíru a dejín,“ učí Katechizmus Katolíckej Cirkvi. „V ňom dejiny človeka, ako aj celé stvorenie nachádzajú svoje *zjednotenie ako v hlave(recapitulatio)* svoje transcendentné završenie“ (bod 668).

Ježišova odpoveď nie je opisom toho, čo sa stane, ale pozvaním žiť dobre v prítomnosti, byť pozorný, vždy pripravený na to, keď príde Syn

človeka a bude od nás žiadať, aby sme vydali počet zo svojho života.

Majster učí, že dejiny národov a jednotlivcov majú cieľ, ktorým je definitívne stretnutie s Pánom. Kedy a ako sa to stane, nás veľmi nezaujíma, preto Ježiš provokatívne hovorí, že „o tom dni a o tej hodine nevie nik, ani anjeli v nebi, ani Syn, iba Otec“ (Mk 13, 32).

Zámerne nás odvádza od povrchnej zvedavosti na budúce udalosti, aby ukázal, čo je skutočne dôležité.

Poukazuje na správnu cestu, po ktorej treba kráčať, aby sme dosiahli večný život: „Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú“ (Mk 13, 31). Všetko sa pominie – pripomína nám –, ale Božie slovo sa nemení a je stabilným vodítkom, ktorým sa riadi naše správanie. Iba život, ktorý spočíva a je založený na Božom slove, ktoré nám dal Ježiš, má zmysel a stabilitu.

Vo Vyznaní viery vyznávame, že „Ježiš Kristus vystúpil na nebesia a sedí po pravici Boha Otca všemohúceho. Odtiaľ príde súdiť živých i mŕtvych“. „Vtedy,“ hovorí Katechizmus, „bude odsúdená zavinená nevera, ktorá si nevážila Bohom ponúkanú milosť. Postoj k blížnemu odhalí, či niekto Božiu milosť a lásku prijal, alebo odmietol“ (bod 678). Pri súde sa ukáže, či sme vo svojom živote kráčali vo svetle Božieho slova, alebo sme ním pohŕdali a dôverovali sami sebe.

Francisco Varo // Mark Basarab
- Unsplash